

LAURI
JOHANSSON

CRIME
TIME

ELINKAUTISEN
JÄLKEEN

Lauri Johansson

Elinkautisen jälkeen

Helsinki

Tämä kirja on omistettu elämäni valolle, Mialle!

Copyright © Lauri Johansson ja Docendo 2024
CrimeTime-kirjat julkaisee Docendo
Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Kannen ulkoasu Jarkko Lemetyinen
Taitto Noora Ohvo

ISBN 978-952-382-811-7
Painettu EU:ssa

Sisältö

9	Elämäni parhaat kolme vuotta
11	1. kesäkuuta 2020
12	Naarajärven avotaloon
17	Valkeakoski ja rakkaus
25	Vailla ammattia
26	Työnvälitys ja halukkuus
26	Ajokulttuuri ja liikenne
30	Juuret – mistä olen tullut?
33	Ruotsi
37	Terveys ja voimanosto
48	Minä valmentajana
50	Mitä tapahtui parannuksen ja tuomion jälkeen?
52	Viranomaispäätöksiä
54	Kun joka konna kirjan kirjoitti
61	Sipilän muistoksi
63	Jengirikollisuus
66	Suomen kovimmat konnat
69	Edesmenneitä konnia
80	Pankkilaina ja raha-asiat
84	Huumejuttuja
87	Autoja ja autopommi
93	Poliisin salakuuntelu
97	Silta-Valmennus

101	Vasikointi
103	Rikosten videointi
105	Ex-criminal Day
107	SuomiAreena, Pori
109	Laten kaverit
110	Klubi 42, minä ja Elvis Presley
113	Rikokset kovenee
115	Miesten ja naisten erot, oma kokemus
118	Vaimon ja naisten kohtelu
120	Miltä tuntuu tappaa?
124	Koulut ja rippileirit
127	Urheilu ja väkivalta
130	Buddhalainen
134	Elämä on ihanaa
138	Vankiterveydenhuolto
143	Tryffelisika
145	Puhdas omatunto
147	Rikollinen mieli ja älykkyyys
150	Pasilan rundi
153	Paljut
156	Viro ja vankilat syksyllä 2023
161	Viaton kannabis
164	Oikeinkirjoitusoppeja vankilasta
166	Ei niin hyviä vitsejä
168	Ilves-shop ja Nokia Arena
170	Tappara 2023 ja urheilujuttuja
173	Kuulantyöntöä, rasvaprosentteja ja annespallo
175	The Rocket ja muut
177	Vanki, joka halusi olla vihannes
179	Juhannusmuisto nuorena miehenä
181	Beverly Hills
183	En kylve rahassa
185	Pari tarinaa Sörkasta
189	Muuntohuumeet

192	Porttiteoria
198	Ei puhuta politiikasta
199	Tasavallan presidentti
201	Maailman tila
205	Viaton rakkaus
208	Joe Hanson & Chuck Norris
210	Jouluperinne
212	Miten osoittaa luottamusta?
216	Kiitos ja loppusanat

Elämäni parhaat kolme vuotta

Esikoiskirjani päättyi siihen, kun kävin Valkeakosken Apianlahdella yöllä uimassa heti vapautumiseni jälkeen. Syy siihen, miksi olin vankilassa ja miksi tuomioni oli elinkautinen, on varmaankin useimpien tiedossa. Näitä asioita käsittelin *LATE – Suomen pelätyimmän rikollisen tarina*-kirjassani. Kirjan raffaavan nimen keksi opuksen toimittanut edesmennyt rikostoimittaja Jarkko Sipilä.

Minä sain aikoinaan elinkautisen tuomion murhasta. Vuonna 2008 siihen päälle tuli vielä kaksi murhaa lisää, kun tunnustin selvittämättömät tekoni. Tunnustamista auttoi se, että olin tullut uskoon vuotta aiemmin. Elinkautistuomion voi Suomessa saada maanpetoksesta tai – jos kyseessä on henkirikos – murhasta, ei vaihtoehtoisesta taposta eikä surmasta. Oikeuslaitoksen mukaan henkirikos katsotaan murhaksi neljällä eri perusteella.

Ensimmäisenä perusteena on vakaa harkinta, joka kohdallani täyttyi. Toinen peruste on kotimaisissa tapauksissa yleisin eli se, että henkirikos on tehty erityisen raa'alla ja julmalla tavalla. Kolmas murhan peruste toteutuu silloin, kun rikos tehdään yleisellä paikalla yleistä vaaraa aiheuttaen, esimerkiksi kadulla. Neljäs ja viimeinen peruste toteutuu silloin, kun rikoksen kohteena on viranomainen tai virkamies,

toki murhayritys jo itsessäänkin on aina rangaistava. Poliisia kohti ampumisesta saa helposti 9–10 vuotta kakkua. Jos ammut poliisin hengiltä, saat murhasta elinkautisen, ja voit kuvitella, että sellaisesta tuomiosta ei tule helppo lusittava. Tiedän parikin tyyppiä, jotka ovat lusineet ”viranomais-elinkautisen”, mikä kyllä näkyi ja kuului koko heidän tuomionsa ajan esimerkiksi siinä, miten vankilan henkilökunta suhtautui kyseisiin vankeihin. Lähtökohtaisesti mikään ei toimi. Ikkunat ja vessa saattavat vetää, mutta ovi ei.

Halusin kirjoittaa tämän toisen kirjan ja kertoa, millaista elämäni on ollut elinkautisen jälkeen, niin kuin kirjan nimikin jo paljastaa. Sinä, joka luet tai kuuntelet tätä kirjaa, voit olla insinööri, pappi, lääkäri, asianajaja, tuomari, kirjailija, toimittaja tai vaikkapa astronautti tai ydinfyysikko. Eräässä hengellisessä laulussa lauletaan, että olemme samalla viivalla ”ristiltä katsottuna”. Jos kuvittelet olevasi muita parempi ihminen, niin sanottakoon jo heti tähän aluksi, että et sinä ole.

Kaikki lähtee siitä, että siittiösolu saavuttaa munasolun ja hedelmöittää sen. Monen vaiheen kautta syntyy alkusuolen pää eli reikä, joka on peräaukko – kasvamme siis toisin sanoen peräaukon ympärille. Niinpä jokaisen, joka luulee itsestään liikoja, on syytä muistaa, ettemme ole juuri enempää kuin tämän aukon ympärille kasvaneita sinänsä monimutkaisia kokonaisuuksia. Turha siis huudella mitään tai ainakaan vastata huutoon, sillä siinä vain kaksi peräaukkoa kommunikoi keskenään. Tittelistäsi huolimatta olet siis samalla viivalla etkä ole kehittynyt sen kummemmin kuin kukaan muukaan.

I. kesäkuuta 2020

Sain pannan jalastani I. kesäkuuta 2020. Elämäni oli toki hymyilyt jo paljon aikaisemminkin. Ensimmäiset taivaalliset auringonsäteet olivat paistaneet sieluuni asti marraskuun lopusta 2007 alkaen. Muistan tarkasti sen päivän: 28. marraskuuta 2007. Tuolloin sain kokea, mitä armo tarkoittaa. Jeesus tuli ykköseksi elämäni, ja meni jopa Elviksen ohi. Elvikseen palaan vielä myöhemmin.

Olin ehtinyt lusia elinkautistani vasta reilut kuusi vuotta, ja moni tuntui ajattelevan uskoontuloni olevan temppu, uusi rooli tai jotain muuta. Minun yleisesti ottaen luultiin tavoittelevan jotain henkilökohtaista hyötyä: lomiam, parempia oloja tai jopa lyhennystä tuomioon. Hurjimpien huhujen mukaan olin tehnyt ”diilin” kyttien kanssa. En tosin ymmärrä, miten siitä olisin hyötynyt, sillä sain ensimmäisen koelomani vasta joulun 2011 aatonaattona istuttuani linnassa kyseistä tuomioita tuohon mennessä jo yli kymmenen vuotta. Elinkautisen laskennallinen loma-aika on kahdeksan vuoden kohdalla, mutta normaalitapauksissa lomille pääsee usein jo vuosia aikaisemmin. Toisin sanoen, jos olisin tehnyt diilin kyttien kanssa, se olisi ollut paska diili. Ainoa diili, jonka todella tein, oli se, että puhuin kyttille vain omat juttuni, eikä muita syytettyjä saliin tullut – ja näin myös tapahtui.

Vuodet vankilassa uskoontulon jälkeen eivät aina olleet ruusuilla tanssimista. Pitkät viisi vuotta Riksuissa eli Riihimäen vankilassa koettelivat sekä miestä että uskoa, mutta siitäkin selvittiin ja lukiokin tuli vankilassa suoritettua. Suoritin pitkän lukion mutta lyhyen matematiikan. Aloitin lukion Sörkässä 1988 ja kirjoitin ylioppilaaksi Riihimäellä 2011. Lukioni kesti siis 23 vuotta, mikä saattaa lähennellä jo Suomen ennätystä.

Naarajärven avotaloon

Istuminen helpottui huomattavasti vuonna 2014, kun pääsin siirtymään Naarajärven vankilan avotaloon kahden Kuopion vankilassa vietetyn vuoden jälkeen. Savossa oli kaiken kaikkiaan tolkun ihmisiä, paitsi eräs Naaran pamppu. *LATE*-kirjassani kehuin Tarja-nimistä vartijaa koko vankeusaikani parhaaksi vartijaksi. Sittemmin mietin toista ääripäätä ja löytyihän sieltä yksi, vartija Virtanen (nimi muutettu) Naarajärven avovankilasta. Olen melko varma, että hän ei ole syntynytkään luonnollisesti vaan on tullut Israelista postipakettina Suomeen ja sitten Naaralle. Nimittäin joskus, kun juutalainen poikavauva ympärileikataan kahdeksan päivän ikäisenä, ei leikattua esinahkaa heitetäkään pois, vaan se istutetaan erämaan hiekkaan. Erämaahan istutetulle esinahalle tehdään yksilöllinen kastelujärjestelmä vesijohtoineen ja makeanveden säiliöineen. Kun esinahka on kasvanut täyteen mittaansa, se voidaan lähettää maksua vastaan esimerkiksi Suomeen vartijaksi, poliisiksi, portsaariksi tai miksi tahansa muuksi.

Näin uskon Virtasen tulleen Suomeen ja Naaran vankilaan, sillä hänen käytöksensä suorastaan alleviivasi tätä todennäköistä tapahtumain kulkua. Hän toimi kuin olisi ollut isokin johtaja, vaikka vakanssi oli pelkkä vartija eli päätöksenteon alimmalla portaalla. Hän kiusasi kaikilla mahdollisilla tavoilla, millä vaan pystyi. Ei hän loppujen lopuksi kuitenkaan paljoo kyennyt mutta sen verran kuitenkin, että pääsi tähän kirjaan tittelillä ”huonoin vartija ikinä”. Kerran Virtanen toi hetken mielijohteesta kaksi vankilaukkua eli vankilan matkalaukkua selliini ja ilmoitti, että minun on vähennettävä sellini ”palokuormaa”, sillä hänen mielestään minulla oli tavaraa liikaa. Erikoista, että

vankilan säännöt olivat siihen saakka tavaramääräni sallineet eikä muu henkilökuntakaan ollut asiaan puuttunut, vaikka sellissäni vierailivat lähes kaikki aina johtajaa myöten.

Rivivartija Virtanen päätti suuressa viisaudessaan, että nyt oli liikaa palokuormaa. Hän perusteli älyväläystänsä sillä, ettei muillakaan ollut niin paljon tavaraa sellissänsä kuin minulla. Kysyin häneltä, oliko hän ottanut huomioon sitä seikkaa, että minä olin lusunut kakkuani noin 16–17 vuotta, kun taas joku rattilainen oli istunut vasta muutama viikon, mutta ei hän tuntunut ymmärtävän. Koska en vankina voinut riidellä henkilökunnan kanssa – olkoonkin että kyseessä oli vain vartija – tein kompromissin ja täytin toisen laukun tavaroilla, joilla ei ollut minulle kovin suurta käyttöä tai merkitystä. Virtanen sai osittain tahtonsa läpi kuten minäkin. Olen kuullut, että tämä sama pamppu on edelleenkin Naaralla varsinainen ”Pain in the Ass” muillekin: hän uhkailee, kiristää, huomauttelee ja puuttuu aivan joka asiaan. En voi tietää, minkälainen tragedia hänen käytöksensä taustalla on, mutta veikkaan, että hän kaipaa vain naisen syyliä, joko äidin tai vaimon, kuten kaikki kovanamat ja hankalat tapaukset yleensäkin kaipaavat.

Muilta osin Naaralla oli leppoinen meininki. Olin koko kyseisen laitoksessaoloaikani eli vajaat kuusi vuotta samassa kiinteistöhuollon työpaikassa. Ensin olin traktorin apumiehenä Taitolle, joka myös lusi elinkautista, ja kun Helsingin hovioikeus vapautti hänet, ylenin traktorimieheksi. Allani oli uusi yli sadan tonnin Valmet, jolla hoitui logistiikka ja talvisin lumityöt. Kesällä sain leikata nurmikkoja päältä ajettavalla Kubotan dieseliä käyttävällä nelivetoleikkurilla, jonka hinta lähenteli varmasti 16 000 euroa. Samaan aikaan kävin vankilomilla puhujakeikoilla vuosimallin 1992 Mercedeksellä, joka oli kahden tonnin auto. Kyseisen

leikkurin hinnalla olisi saanut kahdeksan kappaletta tuolaisia mersuja. Valtiolla on näemmä varaa laittaa rahaa vaikka mihin. Pitäähän rikollisilla olla päältä ajettava kallis laite, sillä ei tule kuuloonkaan, että työnnettävällä mentäisiin.

Avotaloon pääsy oli tuomioni kannalta lottovoitto. Avotalossa käytetään tiiviisti päihdeseulaa, mikä karsii kovimmat veturit eli narkkarit takaisin suljettuun taloon. Muutenkin avotalossa tulee käytöksen olla korrektaa. Jos ja kun vangilla on papereissaan JR- eli järjestäytyneen rikollisuuden merkintä, ei avotaloon tai lomille ole juuri asiaa. Haluankin hieman kritisoida Rikosseuraamuslaitoksen eli Risen politiikkaa sijoittelun osalta, sillä on väärin, jos ei anneta edes mahdollisuutta – mielestäni jokaiselle pitäisi antaa mahdollisuus. Toisaalta jos vanki haluaa olla osa JR-maailmaa, niin silloin pitää pystyä sietämään sen mukaista kohtelua. ”Jos et kestä kakkua, älä tee jekku”.

Naarajärven avovankilassa tuli lusittua vajaan 19 vuoden elinkautisesta suunnilleen viimeiset kuusi vuotta, aina tammikuusta 2014 vapautumiseeni kesäkuuhun 2020 saakka. Jälkeen päin olen itsekin ihmetellyt sitä voimaa, mikä on muuttanut minut ammattirikollisesta murhamiehestä lainkuuliaisiksi evankelistaksi, ja on tullut mieleen yhtä jos toista. Olin Naaralla ensimmäiset reilut kolme vuotta traktorikuskin apumiehenä eli istuin kyydissä, kun varsinainen kuski, Taito, hoiti komentelun ja määräsi mitä ja koska tehdään. Olisiko niin kutsuttu ”Vanha-Late” suostunut tähän? Ei varmasti, mutta toki kysymys on retorinen, koska Vanha-Late ei olisi ikinä avotaloon päässytäkään. Syy, miksi Vanha-Late ei olisi suostunut, oli se, että Vanhalle-Latelle olisi ollut liian kova pala olla naisentappajan komentavana kolme vuotta. Taito näet oli listinyt vaimonsa siihen malliin, että sai siitä elinkautisen, jonka rippeitä hän

oli Naaralla lusimassa, kuten minäkin. Otin kuitenkin asiat kuten pitää, enhän minä voinut mitään kadotustuomioita jaella, eikä tullut kertaakaan mieleen, ettenkö tekisi Taiton kanssa duunia hänen rikoksestaan huolimatta. Pänvastoin hän oli tosi mukava työkaveri, ja meistä tuli todella hyvät kaverit. Olemme pitäneet jonkin verran yhteyttä siviilissäkin, ja vankilomilla ollessani kävin hänen kotonaankin kerran.

Taiton kanssa saimme kerran komennuksen, joka naurattaa vieläkin. Saimme tehtäväksi siirtää vankien rannasta veneen henkilökunnan laituriin toiselle puolelle järveä. Taito oli traktorissa, ja huusin hänelle, että nostetaan vene siihen traktorin kauhaan ja viedään tietä pitkin pyydettyyn laituriin. Taito katseli minua hämmästyneenä ja kysyi hetken hiljaisuuden jälkeen, että eikö olisi vain helpompi istua veneeseen ja soutaa se vastarannalle. Hieroin hetken otsaani ja totesin, että tottapa turiset. Soudin sitten veneen vastarannalle niin kuin käsky oli käynyt.

Eräs toinen Naaran avotalon Luojan luoma oli etelästä tullut ja vähän tummemmalla pigmentillä varustettu kaveri, jonka nimeä en enää muista. Mutta muistan hänen leveän hymynsä, kun illan hämärässä vain valkoinen hammasrivi hohti kirkkaana, kun hän tuli kalasta pieneltä Löytynlammelta, jonka rannalla Naaran avotalo siis sijaitsee. Hymyn syykin on jäänyt lähtemättömästi mieleen: joka-iltainen kalansaalis. Itse yritin muutaman kerran Taiton kanssa heitellä virveliä, mutta aina meni munat pataan eli mitään ei saatu. Parina viimeisenä kesänä käytin lampea enää vain uimiseen saunapäivinä.

Tämä tumma poika kalasteli, ja joko hänellä oli tietoa ja taitoa tai hyvää tuuria, mutta yhtä kaikki useita haukia ja ahvenia hänellä oli puunoksilla saaliina aina kun rantaan

tuli. Asia ei häirinyt vain minua vaan samassa talossa asuvia muitakin suomalaisia, jotka alkoivat jupista, kun yhteiset pakastetilat rupesivat täyttymään Löytynlammen kaloista. Kateutta se ainakin minun puoleltani oli, muista en tiedä, toki saattoi pakastimistakin olla pulaa. Tätäkään hommaa ei olisi Vanha Late hyvällä katsonut vaan olisi takavarikoinut saaliin ”ulkomaalaiselta hyökkääjältä”. Nyt olin lähes neutraali ja hyvilläni siitä, että tuli ainakin selväksi se, että Löytynlammessa oli kalaa mitä pyytää. Välillä sellaisen asian toteamiseen vaaditaan mies aina Afrikasta saakka.

Nämä kaksi kaveria, traktorimies Taito ja tumma kalastaja, auttoivat minua näkemään, miten suhtauduin uuteen elämäni. Ymmärsin tämän vasta jälkeenpäin.

Jalkapanta siis lähti ja vapaus koitti. Mutta jo ennen tätä, vuoden 2019 lokakuussa, pääsin Tampereelle Silta-Valmennus ry:n niin kutsuttuun R-kuntoutukseen. Siihen on mahdollisuus jo ennen koevapautta, ja vaikka narkkaaminen olikin kohdallani jo historiaa, olin kyllä kuntoutuksen tarpeessa. Sosiaaliset taidot ja digitaidot, vain pari mainitakseni, olivat hukassa tai ainakin lapsen kengissä. Näihin ja moniin muihinkin käytännön asioihin sain Siltasta tukea: opin käyttämään sähköpostia ja yleensäkin koko tietokonetta uudella tavalla – asioita, joihin yksikään vanki ei ollut tuomion istumisen aikana saanut opastusta. Olen kuullut, että Naaralla opetellaan nykyään älyluurin käyttöä kädestä pitäen, mikä onkin välttämätön taito nykypäivänä. Tämä saattaa kuulostaa diginatiivin korviin oudolta, mutta kiven sisällä tippuu kärryiltä monesta asiasta.

Joulukuussa 2019 alkoi koevapaus ja kuntoutuskin jatkui. Asunnon saaminen meinasi kuitenkin olla kiven alla, sillä ongelmaksi muodostui vankila-aikani. Kun vuokra-

asuntoa hakiessani kerroin taustani ja sen, että KELA antaa vuokratakuun, tuli aina viestiä, että asunto on jo mennyt tai ettei asunto ole minulle sopiva. Onneksi hyviä ihmisiä on kuitenkin olemassa ja lopulta eräs isännöitsijä suostui taustastani huolimatta vuokraamaan minulle kaksion Valkeakoskelta. Sama vuokranantaja vuokrasi minulle ja vaimolleni Mialle myöhemminkin asunnon, jossa nyt asumme, vaikka vain vaimollani oli luottotiedot kunnossa. MTV3 teki muutostani Valkeakoskelle jutun, jonka jälkeen somessa laulettiin, että nyt piti kuulemma Valkeakoskella olla lapsistakin jo huolissaan. Niin varmaan.

Valkeakoski ja rakkaus

Yhtä kaikki asuin vuoden 2020 alusta vuokrataksiossa Valkeakosken Sointulassa, joka on vähän kuin Monaco. Asumistuki ja takuueläkekin alkoivat juosta pienen vääntämisen jälkeen. Olin eronnut kahdesti, tai tarkemmin sanoen minut oli jätetty kahdesti, mutta en ajatellut elää loppuelämäni yksin. Niinpä uskonveljien ja -sisarten neuvosta aloin jo marraskuussa 2019 rukoilla itselleni uskovaa puolisoa. Herra vastaa omalla aikataulullaan, ja tällä kertaa vastaus tuli kahden kuukauden viiveellä. Tammikuussa 2020 kävin ensimmäistä kertaa elämässäni Lempäälän Ideaparkissa, jossa tapasin Mian, tulevan vaimoni.

Hän tunnisti minut ehkä vankilälähettiläustansa vuoksi ja oli nähnyt minusta jonkin dokumentin. Hän kysyi, olenko Johansson, ja aloimme jutella. Teimme treffit jo samalle viikolle ja rakastuimme pikavauhtia. Olin koevapauden ja koronasulun takia sidottu asuntooni ja sain käydä kaupassa päivittäin vain kello 11.30–13.00 ja ulkoilla kello 16.30–18.00. Muina aikoina minun tuli olla asunnossa, mitä tietenkin

valvottiin elektronisesti jalkapannan avulla. Onnekseni minulla oli kuitenkin tekemistä, sillä kävin salilla ja kirjoitin *LATE*-kirjaa, muuten olisi saattanutkin käydä aika todella pitkäksi, vaikka olinkin tottunut olemaan vankilassa.

Kevät 2020 meni nopeasti, sillä rakastuneena miehenä aika ja päivät aivan juoksivat. Kosin Miaa vain neljä tuntia sen jälkeen, kun pääsin siviiliin, ja toisenlainen elinkautinen alkoi siitä hetkestä. Tästä alkoi siis yhteinen matkamme, ja häitämme juhlittiin 10. lokakuuta 2020. Ahdasmielisistä lain tulkinnoista huolimatta voin todeta, että ”kolmas kerta toden sanoo”, vaikka en toki ketään eroamaan kehotakaan. Sitä vaan olen kovasti miettinyt, ovatko kaikki avioliitot Jumalan tahdon mukaisia vai ”lihan hengessä” solmittuja. Mielestäni ahdistavaan ihmissuhteeseen ei pidä jäädä roikkumaan, tarkoittipa se sitten kipeää eroa tai muita vaikeita kokemuksia. Eikä avioliiton pidä olla mikään keskinäinen kilpailu vaan pikemminkin yhdessä elämistä ja toistensa tukemista, me kaksi vastaan muu maailma.

Miten nämä vuodet vankilan jälkeen vaimoni kanssa ovat sitten menneet? Otsikoin tämän luvun nimellä *Elämäni parhaat kolme vuotta*. Tämä on ehdoton totuus. Muutimme saman katon alle Tampereelle pieneen kaksioon, ja minusta tuli virallisesti tamperelainen 1. heinäkuuta 2020. Kaiken oleellisen kertoo se, ettei riitaa ole tullut kertaaakaan. Jos ja kun jotain väärinymmärryksestä johtunutta sanomista tulee, ne puhutaan halki ja sovitaan asiat heti siinä hetkessä. Kumpikaan meistä ei halua pitkittää ikäviä tilanteita, ja ehkä siinä auttaa sekin, että olemme jo vähän kokeneempia kuin kaksi-kolmikymppiset pariskunnat.

Pitkästä kakusta oli hyötyäkin siinä mielessä, että suurin osa korvauksista ja veloista ehti vanhentua, ja ne, mitkä olivat vielä voimassa, sain hoidettua. Nyt minunkin

luottotietoni ovat kunnossa, ja niinkin pieni juttu kuin puhelini liittymän vaihtaminen ja puhelimen osamaksulla maksaminen onnistuvat. Aiemmin kaikki piti maksaa kokonaisuudessaan heti, eikä sekään usein onnistunut. Ilman luottotietoja en saanut edes kotivakuutusta, ja sähkö-sopimuskin irtosi vain yhdestä tai parista firmasta. Nyt on tavallaan latu auki, ja olen normikansalainen, jolla on luottokortti ja lainaa pankista. Velkojani alamaailmaan olen hoitanut kaikki nämä vuodet, eikä niistäkään ole enää jäljellä kuin muutama satanen. Voin sanoa, että normivelkaa, kuten auto- ja pankkilainaa ja luottokorttivelkaa, on paljon enemmän. Pyysin rukouksessa Herralta, että ensimmäinen kirjani tuottaisi sen verran, että selviän veloistani. Hän kuuli rukoukseni, mutta nyt minua hiukan harmittaa, että en älyynyt pyytää yhtään enempiä, mutta hyvä näinkin.

Kun velat oli suurin piirtein hoidettu, oli aika lähteä häämatkalle. Halusimme Israelin Eilatiin, mutta sinne ei talvella 2021 tehty pakettimatkoja pandemian takia. Niinpä matkustimme Espanjan Marbellaan ja satsasimme hyvään hotelliin viikoksi. Oli jo marraskuu, joten paikalliset olivat pukeutuneet toppatakkeihin, kun taas meille sää oli kesäisen lämmin. Kävin Välimeressä uimassakin ja sain olla yksin koko pitkällä rannalla. Taksit olivat melko edullisia, vaikka Marbella ei muuten kovin edullinen mesta olekaan, mutta matkamme luonteen vuoksi emme pihistelleet. Kaverini Eki, joka asuu Marbellassa, nouti meidät lentokentältä ja häämatkamme lopuksi vei meidät kentälle ja kävimme hänen ja hänen naisystävänsä kanssa syömässäkin. Eki teki todella reilun tempun, nimittäin kun tutustuimme reilut kymmenen vuotta sitten, olin Riksuissa varattomana ja panttasin kalliin Movado-kelloni hänelle 500 euron vippiä vastaan. Hän oli vielä huollattanutkin sitä satasien edestä.

Kun tulimme Espanjan lentokentälle ja kysyin, paljonko olen velkaa, Eki sanoi ”ei mitään” ja löi Movado-kellon käteeni. Olisin halannut häntä liikuttuneena, mutta en voinut, sillä hän ajoi ja minä istuin takapenkillä. Säästin melkein tonnin.

Viikko oli ikimuistoinen. Puerto Banuksen satamassa oli sellaisia autoja ja veneitä, joita ei maalaispoika aivan tämän tästä näe. Veneistä, tai pikemminkin jahdeista, en mitään ymmärrä mutta sen tajusin, etteivät ne uutuuttaan kiiltelevät Lambot, Rollsit ja Bentleyt ihan halvimmasta päästä ole. Sellaisia ei tule täällä Tampereella joka päivä vastaan.

Viikko on lyhyt aika, varsinkin silloin kun on mukavaa tekemistä, mutta meistä on aina todella ihanaa palata omaan kotiin. Me viihdyimme yhdessä ja kotona.

Paluulennolla kotiin tapahtui hassu sattuma. Mia istui ikkunapaikalla, minä keskellä ja eräs suomalainen mies käytävän puolella. Juttelin miehen kanssa jotain, kun hän alkoi ihmetellä, että miksikähän olen jotenkin tutun näköinen. Kun kerroin nimeni, hän näytti puhelimestaan, kuinka hänellä oli seuraavaksi menossa kuunteluun eräs *LATE*-äänikirja. Oli kuulemma mukava tavata itse kirjailijakin näin livenä.

Tavallaan toisen häämatkan teimme Eilatiin vuoden 2022 syksyllä. Eilat on hieno paikka ja sellaisena sen muistinkin. Lämmintä riitti, suomalaiselle suorastaan hellettä. Lämpötila oli yli 30 astetta joka päivä. Kävimme myös Jerusalem–Kuollutmeri-retkellä, joka oli hieno kokemus, vaikkakin raskas. Olin iloinen, että sain viedä Mian ensimmäistä kertaa Pyhään maahan ja että olin tällä reissulla jo itsekin uskovainen. Kävimme myös Golgatan paikalla, jossa tosin tuntui läsnä olevan enemmänkin markkinat kuin Pyhä Henki.

Saako Riihimäen vankilassa parempaa pasta carbonaraa kuin Roomassa?

Laten esikoiskirja *Suomen pelätyimmän rikollisen tarina* päättyi yöintiin Valkeakosken Apianlahdella heti vapautumisen jälkeen. Tässä kirjassa hän jatkaa tarinaansa tuosta hetkestä eteenpäin, mutta vie lukijan myös aikaan muurien sisäpuolella.

Syy, miksi Late oli vankilassa ja miksi tuomio oli elinkautinen, on varmasti useimpien tiedossa. Nyt hän voi kertoa olevansa kirjailija, evankelista, radiotoimittaja, kokemusasiantuntija ja eläkkeensaaja. Mihinkään hänellä ei omien sanojensa mukaan ole muodollista pätevyyttä, paitsi ehkä eläkkeensaajaan.

Monet nuoret ihannoivat rikollisia ja luulevat, että vankilat ovat täynnä kivikovia ammattilaisia. Laten mukaan totuus on toinen, suuri enemmistö vangeista on puliukkoja ja narkkareita, joita muutamat "nimimiehet" käskyttävät. Rikokset johtavat vain vankilaan ja ennenaikaiseen hautaan, ei Espanjan Aurinkorannikolle Ferrarin rattiin.

Lauri Johansson (s. 1965), entinen rikollinen, nykyinen evankelista on aiemmin julkaissut elämästään kirjan *Late – Suomen pelätyimmän rikollisen tarina* (2020).

9 789523 828117

KL 99.1
ISBN 978-952-382-811-7

DOCENDO
www.docendo.fi

Kannen kuvat: Harri Hinkka
Kanss: Jarkko Lemetyinen

